

Ressò

febrer 18

LA LLUM DEL MÓN

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

La meva fortalesa

El present és la meva riquesa. És l'únic temps segur; l'únic que tinc a les mans. En puc disposar i en sóc responsable. El valor de la meva vida serà la suma de les vivències de cada moment "present".

Per començar el nou dia amb optimisme i il·lusió, recordaré que "avui és el primer dia dels que em resten de vida". És el títol d'un escrit que un dia va arribar a les meves mans, escrit en francès. Mai no he pogut saber qui n'era l'autor. Malgrat aquest anonimat, el vull posar aquí. En vaig fer aquesta traducció lliure i ampliada.

"Avui, és el primer dia de la resta de la meva vida!
Aquesta frase em sorprèn i m'esperona.
Estic de sort! Encara hi sóc a temps!
Avui puc començar a viure "novament".
El que vaig fer ahir no ho puc pas canviar;
però, avui tot pot ser diferent.
Puc fer començar la resta de la meva vida!
No sé pas quantes vegades ho podré fer;
però, el que és cert és que avui encara ho puc fer;
perquè avui és el primer dia de la resta de la meva vida.
És com un «re-naixement».
Aquest nou dia em posa el futur a les mans.
Per a mi, el futur comença AVUI i és ETERN!
Per això tinc el cor ple d'ESPERANÇA i d'il·lusió.
Mentre disposi d'un nou alè de vida, cada dia podré repetir:
Avui és el primer dia dels que em resten de VIDA!

Josep Codina Farrés, claretià

Espai de reflexió i pregària

La noia del metro

A aquella hora el metro va més que ple. Al meu costat hi ha una noia d'uns 30 anys que no para de plorar de forma dissimulada. Quan baixem a Diagonal li pregunto: Et trobes bé? I em diu: No, no em trobo bé. Acaben d'acomiar-me de la feina. S'asseu al banc de l'andana, i jo, al seu costat. Silenci. Em mira i em diu: M'ha cridat el cap de servei al seu despatx, i de seguida he vist quines eren les seves intencions. (silenci) A mida que anava venint cap a mi, jo anava reculant, fins que he sortit quasi corrent. He entrat al servei per rentar-me la cara i mirar de tranquil·litzar-me. Però quan he arribat al departament ve el conserge i em dona una nota: "Ja pot marxar. Passi per Administració i demà no torni." M'han acomiadat. (silenci) Em mira. Si no fos per tu... per la pregunta que m'has fet... potser m'hauria tirat al metro. (silenci) Visc amb la mare, que ja és gran i està perdent el cap... Què vols que faci?

Hem anat a fer un cafè. Li he donat un parell de valerianes i un telèfon de contacte de "l'Acció Catòlica Obrera". Tenen un servei d'atenció per a temes límit. Demana per la Pilar... Em mira. I què?, em diu. T'ajudarà. No podem tirar la tovallola!! I aquest és el meu telèfon. Jo també hi estic ficada; t'ajudaré...

Quan arribo a casa sento ràbia. I dono un cop de puny a la taula per descarregar la meva indignació. Em faig mal. Pacència. Em vaig asserenar i ara potser sí que sento la necessitat de pregar. Feia dies que quasi no ho feia. No tinc res a dir-li a Déu. Prou que sap el que passa. Mirant la imatge del santcrist, imagino que dels seus ulls cau una llàgrima; la de la noia del metro. Segur que és una ficció de la meva ment, però vàlida. A la creu del Senyor hi ha els crucificats.

Quan escolto les notícies, surt un president que diu que enguany han creat tants llocs de treball... Un altre cop de puny sobre la taula. Compte, que em faré mal!! Però és un mal que torna a obrir una porta que sense adonar-me havia anat tancant: la porta de la lluita per la igualtat, la llibertat i la fraternitat. Demà connectaré amb la Pilar de "l'Acció Catòlica Obrera"...

Per Jesús Renau. (del diari de la Mònica 03)

“El silenci no es redueix a una absència de paraules”

La Santa Missa

7. El cant del “Gloria” i l’oració col·lecta

Estimats germans i germanes, bon dia!

En el desenvolupament de les catequesis sobre la celebració eucarística, hem vist que l’Acte penitencial ens ajuda a despul·lar-nos de les nostres presumpcions i a presentar-nos a Déu tal com som realment, conscients de ser pecadors, amb l’esperança de ser perdonats.

De la trobada entre la misèria humana i la misericòrdia divina neix l’agraïment que es manifesta en el “Gloria”, «un himne antiquíssim i venerable amb el qual l’Església, reunida per l’Esperit Sant, glorifica i suplica a Déu Pare i l’Anyell» (Ordenament General del Missal Romà, 53).

L’inici d’aquest himne – “Glòria a Déu a dalt del cel” – reprèn el cant dels Àngels en el naixement de Jesús a Betlem, anunci joiós de l’abraçada entre el cel i la terra. Aquest cant també ens involucra a nosaltres reunits en la pregària: «Glòria a Déu a dalt del cel i pau a la terra als homes de bona voluntat».

Després del “Glòria”, o quan aquest no es recita, de seguida després de

l’Acte penitencial, la pregària agafa una forma particular en l’oració anomenada “col·lecta”, mitjançant la qual s’expressa el caràcter propi de la celebració, variable segons els dies i els temps de l’any (cf. *ibid.*, 54). Amb la invitació «preguem», el sacerdot exhorta el poble a recollir-se amb ell en un moment de silenci, per tal de prendre consciència d’estar en la presència de Déu i fer brollar, cadascú en el seu cor, les intencions personals

Panoràmica

amb què es participa en la Missa (cf. *ibid.*, 54). El sacerdot diu «preguem»; i després segueix un moment de silenci, i cadascú pensa en les coses que necessita, que vol demanar amb l'oració.

El silenci no es redueix a una absència de paraules, sinó a una disposició a escoltar altres veus: la del nostre cor i, sobretot, la veu de l'Esperit Sant. En la litúrgia, la naturalesa del silenci sagrat depèn del moment en què es porta a terme: «Durant l'acte penitencial i després de la invitació a la pregària, ajuda a recollir-se; després de la lectura o l'homília, és una crida a meditar breument el que s'ha escoltat; després de la Comunió, afavoreix la pregària interior de lloança i de súplica» (*ibid.*, 45). Per tant abans de l'oració inicial, el silenci ens ajuda a recollir-nos en nosaltres mateixos i a pensar per què som allà. Aquesta és la importància d'escoltar el nostre interior per obrir-lo després al Senyor. Potser venim de dies de treball dur, de joia, de dolor, i volem dir-ho al Senyor, demanar el seu ajut, demanar-li que ens sigui sempre proper; tenim familiars i amics malalts o que passen moments difícils; volem confiar a Déu la vida de l'Església i del món. Per això serveix el breu silenci abans que el sacerdot, recollint les intencions de cadascú, expressi en veu alta a Déu, en nom de tots, la pregària comuna que conclou els ritus d'introducció,

fent precisament la “recollida” de cada una de les intencions. Recomano vivament als sacerdots que guardin aquest moment de silenci i que no es precipitin: «preguem», i que hi hagi silenci. Recomano això als sacerdots. Sense aquest silenci, ens arrisquem a descuidar el recolliment de l'ànima.

El sacerdot recita aquesta súplica, aquesta oració de col·lecta, amb els braços estesos, és l'actitud del qui prega, assumida pels cristians des dels primers segles – com ho manifesten els frescos de les catacumbes romanes – per imitar el Crist amb els braços oberts sobre la creu. I allà, Crist és el qui prega i prega junt amb nosaltres! En el Crucificat reconeixem el Sacerdot que ofereix a Déu el culte que li agrada, és a dir l'obediència filial.

En el Ritu Romà les oracions són concises però plenes de significat: es poden fer meditacions tan boniques sobre aquestes oracions. Tan boniques! Tornar a meditar-ne els textos, també fora de la Missa, ens pot ajudar a aprendre a adreçar-nos a Déu, què demanar-li, quines paraules es poden fer servir. Que la litúrgia sigui per a tots nosaltres una autèntica escola de pregària.

Per Papa Francesc.

*Traducció per Josep M. Torrents
Sauvage*

Resum 87ª Reunió Interdiocesana del dia 16 de gener de 2018

Van ser-hi presents totes les diòcesis amb l'excepció de Tarragona, per problemes de malalties i viatges. Algun coordinador no hi va poder participar per malaltia i va estar representat per membres de la coordinadora. Es van treballar les propostes que figuraven a l'ordre del dia. Vam començar a les 10 del matí amb una pregària preparada pel consiliari interdiocesà Mn. Moretó. Van ser-hi molt presents els nostres estimats amics Josep Maria Creus i Carmen Cervera, que ens van deixar el passat mes de desembre. Tots dos van fer una magnífica feina en las diòcesis de Solsona i Urgell i en les reunions interdiocesanes. Els trobarem a faltar.

Es va comentar la situació de les diòcesis i els actes que porten a terme. Vàrem seguir amb les reflexions sobre els temes de renovació i rejuveniment, la dificultat de trobar nous col·laboradors per a les coordinadores i que acceptin el compromís i la responsabilitat de treballar pel Moviment. També la renovació dels nostres grups amb persones més joves i que tinguin interès amb Jesús i els seus ensenyaments i propostes. El paper important dels rectors per aconseguir la formació de nous grups, són temes que ens preocupen i ens demana intensificar el treball de formació i d'apostolat per aconseguir ampliar el ressò del nostre Moviment com a servei a l'Església i a la societat.

Totes les diòcesis celebren el principi de curs, els patrons i el final de curs i diferents trobades, també les reunions per a treballar els temes del curs.

Fets destacats: a Barcelona nova vicepresidenta i nova secretaria. A Girona, dia 11/4 trobada diocesana a Palafrugell. Lleida: fan dues trobades durant el

Panoràmica

curs per a potenciar la germanor i el sentit de comunitat. Menorca: el dia dels nostres patrons celebraran els 25 anys de Vida Creixent. Sant Feliu: visita a les parròquies per a compensar les males comunicacions. Solsona: acords del bisbat amb les parròquies, curs de cristologia els dissabtes. A Tarragona estan treballant per trobar nous membres per a la coordinadora, hem d'ajudar a trobar col·laboradors. Terrassa nous grups i el treball del reconeixement oficial del Moviment. Tortosa: Mn. Bajo continuarà fent les xerrades trimestrals per a la gent gran. Urgell: el dia 6/3 trobada diocesana a Balaguer. Vic: la nova coordinadora treballa per renovar els grups.

Trobada interdiocesana a Montserrat els dies 8 i 9 de maig de 2018. El dia 8 les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa, i una diòcesi a designar, presidirà Mons. Lluís Martínez Sistach cardenal i arquebisbe emèrit de Barcelona. El dia 9 la resta de diòcesis i presidirà l'abat de Montserrat.

Entrega de l'esborrany del nou temari per al curs 2018-2019, "Testimonis de Jesucrist del segle XX", preparat pel P. Jesús Renau S.I., sobre deu testimonis de vida cristiana, cinc dones i cinc homes, que ens poden ajudar a viure el seguiment de Jesús i la crida de Déu.

Ens proposem donar una empenta a la pàgina web i per això comptem amb l'inestimable ajuda del nostre amic Vicenç, que ens ha explicat el funcionament i les millores que s'hi van introduint per simplificar-ne l'ús. També es posa a la disposició de les diòcesis que ho puguin necessitar.

Presentació de SERMÓ DE LA MUNTANYA, UNA "CONSTITUCIÓ" PER AL REGNE. LA UTOPIA DE JESÚS (Mt 5-7), pel P. Francesc Riera S.I. Una profunda i esperançada reflexió sobre les Benaurances, que fa del deixeble sal i llum. Tota persona és digne del més gran respecte, tota relació humana és radicalment fidel, la paraula és sempre sincera i transparent, la no violència activa, la justícia és "a fons perdut". El goig de la "justícia per ella mateixa, deslliurats de la terrible necessitat de viure per a la "galeria". Tres dimensions fonamentals de la nova justícia del Regne, la pobresa de cor que és llum, l'obediència a l'essencial que allibera, la castedat d'un cor que no judica. Coherència fe-vida.

Tot seguit l'Eucaristia concelebrada pels consiliaris presents i presidida per Mn. Lluís Grifell i Vila, consiliari del bisbat de Solsona.

Després, un dinar de germanor i amistat i no va faltar la fotografia dels qui hi van participar, que ens recordi aquest dia de treball i col·laboració i l'alegria de compartir una mateixa fe amb il·lusió, estimació i esperança.

Gràcies a tots per la vostra estimació i dedicació al nostre estimat Moviment i fins la propera.

La propera reunió interdiocesana serà el dia 3 d'abril de 2018; us hi esperem a tots.

Vida Ascendente - Comision Permanente

10 y 11 de enero de 2018, Esclavas de Cristo Rey, Arturo Soria, 228

PROGRAMA

1. ORACIÓN
2. APROBACIÓN DEL ACTA ANTERIOR
3. INFORME DEL PRESIDENTE
4. INFORME DE LOS CONSILIARIOS
5. INFORME DE LOS COORDINADORES INTER DIOCESANOS
Propuestas y comentarios
6. DESARROLLO DEL CURSO 2016 – 2017
  - 6.1. Comentarios del Encuentro de Animadores (Noviembre 2017)
  - 6.2. Encuentro de Consiliarios (14 y 15 de marzo de 2018)
  - 6.3. Pleno (5 a 7 de junio de 2018)
  - 6.4. Cursos de formación en las diócesis
  - 6.5. Guion 2018 / 2019
  - 6.6. Documentación básica.
  - 6.7. Difusión del movimiento.
7. VARIOS
  - 7.1. VMI.
  - 7.2. Página WEB
  - 7.3. Foro de Laicos
8. PUBLICACIONES
  - 8.1. Guiones 2017-2018.
  - 8.2. Revista
9. TESORERIA
10. RUEGOS Y PREGUNTAS

“La presència de Déu és tan evident com misteriosa”

La presència de Déu és tan evident com misteriosa.

I la persona ho sap. I el creient ho viu amb goig i gratitud.

És una presència que convida suaument a la confiança i a l'esperança. La seva crida no és una més entre tantes.

No s'identifica amb els nostres gustos ni projectes.

És radicalment diferent.

Podem acollir-la o no fer-ne ni cas.

Però Déu segueix visitant les persones. Així ens ho diu el llibre de l'Apocalipsi: “Mira que estic a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i m'obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell.” (3. 20)

Què significa “obrir la porta”?

Dir un petit “sí”, encara que sigui indecis i dèbil.

-donar entrada a Algú que encara no coneixem ben bé.

-deixar-nos acompanyar per la seva presència.

-no recloure'ns en la pròpia solitud egoista.

-retirar obstacles, reticències, recels, queixes.

Començar a conèixer una experiència religiosa diferent.

Descobrir, potser per primera vegada, que acollir Déu ens fa bé.

Repeteixo: Acollir Déu ens fa bé.

És del tot impossible acceptar Déu, poder-se entendre bé amb Ell, mantenir-hi una relació cordial si jo el veig com

una nosa o com el meu enemic quan, de fet, és tot el contrari. Déu constantment ens fa bé perquè ens ajuda a ser millors persones i millors creients.

Ens fa més humans.

Ens fa millors persones.

Això és el que encara no han descobert molts i moltes que el neguen tossudament o que en fan befa cruel perquè veuen en Déu l'enemic de la seva felicitat o una ridícula caricatura en comptes de saber-hi reconèixer el seu millor i entranysable aliat en la vida i en la mort. Aliat i amic.

En la vida, perquè ens allibera de l'equivocada manera de viure centrada en l'egoisme tossut, excloent i insolidari.

I en la mort, perquè Ell mateix ens obrirà, de bat a bat, les portes del Paradís i de la Benaurança eterna que és Ell mateix.

Personalment, com ens hi preparem? En el relat evangèlic d'avui se'ns descriu un diàleg meravellós entre Jesús i dos deixebles que s'apropen a Ell.

Jesús els hi pregunta: Què busqueu? Ells li diuen: On vius?

Jesús els convida: Veniu i ho veureu.

Qui cerca sincerament Jesús ha de comprovar per pròpia experiència què és

-viure amb Ell

-i viure com Ell.

L'hem feta nosaltres aquesta experiència, aquesta descoberta?

Quines proves en tenim?

Som millors com a persones i com a creients?

Per Josep Llunell

Aturar-se. Cicle B. Una jornada completa

Tenim avui el model d'un dia de treball de Jesús a Cafarnaüm. Jesús arriba amb els seus primers col·laboradors a casa de la sogra d'un d'ells, la sogra de Pere, que un dia serà elegit primer Papa.

La sogra, ja guarida de l'atac de febre, els prepara uns peixos a la llauna amb un bon vi de Canà. A la tarda, Pere els porta a donar una volta vora el llac de Tibèriades i amb la seva barca donen un tomb per la riba.

En tornar a casa, Jesús n'ha quedat tan complagut que manifesta a Pere el desig de restar a casa seva durant les rutes apostòliques. Pere i la seva sogra en queden ben cofois.

A la posta de sol, tota la ciutat era a la porta portant els seus malalts. Jesús els guaria i no volia pas que en fessin propaganda.

De bon matí, quan encara era fosc, el Mestre sortí cap un lloc solitari, a pregar. Així coronava la jornada d'ahir.

Avui, no tenim temps per a pregar. La jornada laboral no serà ben rodona si no la comencem o acabem amb la pregària tranqui-la i serena. Hem de creure que aquests moments són indispensables per a la salut mental, i majoritàriament, per a una bona eufòria espiritual.

Per què no fem oració? Sabem què és pregar? Només que hi dediquéssim un quart d'hora diari restant-lo de tants enraonaments inútils, arribaríem a trobar el boquet de parlar cordialment i serena amb Aquell qui sempre ens comprèn. L'oració purifica l'esperit i els pulmons.

Mn. Pere -diaca

“Que em diu l'Evangelí?” de Pere Arribas

Pere Arribas i Bartolomé ens presenta el seu nou llibre, unes meditacions a partir de la suggerent pregunta: *Què em diu l'Evangelí?*

Cultura

Potser us sorprengui que en lloc de fer, merament, l'apologia d'una obra (aquest cop un llibre) comenci a pensar en veu alta sobre el que m'ha suggerit aquesta obra, des del

seu començament al final, quan l'he tingut entre les mans i davant els ulls.

Em refereixo al llibre de Paul Young, **La cabana**. L'edició que he emprat és

de l'editorial Planeta, de butxaca i el vaig comprar a Claret.

M'agrada freqüentar les llibreries. No compro sinó els llibres l'autor i trajectòria dels quals conec i em satisfacin i hagin de ser útils immediatament. Reconec que tinc en ment una llarga llista d'espera per quan sigui necessari buscar-los i llegir-los. Quan trobo un autor o obra desconeguda (encara que els editors i llibreters em diguin que és o serà un "bestseller") lleigeixo acuradament la contraportada i les solapes, per veure el que es diu i com, de l'autor i la breu ressenya de l'obra. Només llavors, de vegades, compro el llibre.

Estic compartint, com veieu, el meu propi procés personal davant un llibre. També el faig servir per a teatre, cinema, exposicions i TV, cadascun en els seus mitjans. Encara que, pel que fa als llibres, el procés pot ser lent. De vegades dono un cop d'ull, també, a un parell de pàgines (si és un llibre traduït) per assegurar-me que la traducció és correcta. Alguna vegada m'equivoco i acabo començant a llegir un autèntic rotllo ... que no acabo.

Per què us explico aquest procés? Quan vaig llegir el resum del llibre "**La cabana**", em vaig sentir molesta. Una nena desapareix durant unes vacances familiars. Els indicis trobats a l'interior d'una cabana abandonada en el més profund del bosc, apunten a un crim. Mai va ser trobada i "la gran tristesa" cau sobre la família,

sobretot sobre el pare que s'enfronta a Déu. Fins que Déu se li fa present d'una forma que, tot i que insòlita, acaba guanyant la seva atenció ... i la nostra. No dic més. La resta mereix una lectura pausada i molt personal. Per què vaig tenir aquella molèstia inicial? En el meu recorregut per les llibreries he observat que els autors/es procuren triar els seus temes entre els que semblen abundar en la nostra societat. Uns els aprofiten i altres els reforcen. Per això prefereixo els bons autors coneguts quan toquen aquests temes, perquè hi ha molts oportunistes que aprofiten l'empenta" de les violències i corrupcions per fer-se un lloc en el mercat editorial. Concretament abunden moltíssim dins del gènere de suspens i policíac més extrem, les històries d'agressions de tot tipus a nens i sobretot nenes. Un dels pocs que he llegit sobre el tema ha estat **La trilogia del Baztan**, per cert ben escrita, molt millor que la mediocre pel·lícula que es va fer aprofitant la bona acceptació de les novel·les.

Per què vaig acabar acceptant de ple aquest llibre de "**La cabana**"? Perquè em va semblar que era molt més que un relat d'intriga i dolor. És una sorpresa que es llegeix, a partir de cert moment, amb pau i fins amb somriure. I no és un llibre que es llegeixi d'una tirada. No. A poc a poc, rellegint paràgrafs, tornant cap enrere en les pàgines ...
Bona lectura.

Agenda 2018

TEMARI DEL
CURS 2017-2018,
"PRIMAVERA EN
LA TARDOR DE LA
VIDA", DE MN.
JUAN MANUEL
BAJO
LLAURADÓ

Febrer

Divendres 2: Celebració de la Candelera

Simeó i Anna patrons de Vida Creixent. Basílica Sant Josep Oriol. A les 12 del matí. Presidida per Mons. Sergi Gordo. Obert ha tothom, us hi esperem.

Dijous 8: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.
Tema VI – LA JOIA DE COMPARTIR (COMPARTIR)

Març

Dijous 1: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.
Tema VII – SER LLUM PER ALS ALTRES (GENEROSITAT)

Abril

Dijous 5: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta

4a, sala d'actes.
Tema VIII – INSTRUMENTS EN MANS DE DÉU (SERVEI)

Maig

Dijous 3: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.
Tema IX – EN LA NUEVA DEL COR TROBAR DÉU (CREURE)

Dimarts 8 i dimecres 9, XXXII Trobada interdiocesana de Vida Creixent a Montserrat. **Dia 8** les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu, Terrassa i una a designar. **Dia 9**, la resta de diòcesis de Catalunya i Les Illes.

A l'arquebisbat de Barcelona a partir de 9 d'abril podran fer-se reserves per a la trobada, a secretaria de 5 a 7 de la tarda, de dilluns a dijous.

Aquests llibres, son un recull de "reflexions", dels Evangelis de Sant Mateu, any litúrgic A, de Sant Marc, any litúrgic B, i de Sant Lluc, any litúrgic C. Del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé, al preu de 10 euros cadascun. Els trobareu a la secretaria i a les llibreries Claret.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a dijous en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer Valencia 218, 1er,2a, esq.- Barcelona - 08011

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN